

samt att E. K. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida, med afseende å den befrielse från prest- och pastoralexamina sålunda skulle inträda för dem, som vid universitetet aflagt ofvanberörda theologiska examina, skärpta fordringar i de sistnämnda må vara af nöden, för att de uti dem erhållna vitsord för kunskaper och lärdom må vid befordran till prestembete räknas den sökande till godo och mätas på enahanda sätt och efter den norm för jemförelse, som i afseende på betyg, erhållna i pastoralexamen, för närvarande eger rum.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 14 Maj 1867.

N:o 92.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 14 Maj 1867.
 — — — — Andra Kammaren den 14 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om förändrad lydelse af 54 § Konkurslagen.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 79.)

S. A. K.

Hos Riksdagen har framställning blifvit gjord derom, att 51 § Konkurslagen den 18 September 1862, dels kunde gifva någon anledning till tvekan angående nämnda §:s rätta förstånd i fråga om försäljning af fast egendom, som tillhör konkursmassa, enär stadgandet i nämnda §, det sådan egendom, som vore in-tecknad, då den ej å offentlig auktion kunnat säljas med bibehållande af in-teckningarnes värde, borde "försäljas i den ordning, som om utmätt fast egendom vore stadgadt", icke uteslöte möjligheten af den tolkning, att försäljningen kunde ske af sysslomännen med iakttagande af de före-

föreskrifter, som om försäljning utmättningsvis af fast egendom blifvit meddelade; dels der nämnde § rätteligen så förstodes, att försäljningen borde ske genom exsekutor, utgjorde hinder för borgenärerne, i förening med de inteckningshafvare, hvilkas rätt af frågan vore beroende, att om försäljning i annan ordning öfverenskomma.

Riksdagen har, med fästadt afseende å denna framställning, trott sig böra tillse, ej mindre på hvad sätt ofvanberörda förmenta tvetydighet må genom ett förklarande tillägg, som icke ändrar sjelfva innehållet af nämnda lagrum, kunna undanrödjas, än äfven att det måtte medgifvas borgenärerne att, i den ordning som är föreskrifven för fattande af beslut i konkurssak, jemte vederbörande inteckningshafvare lemna bifall till försäljning af fast egendom utan anlitan af exsekutor, och har Riksdagen i sådant ändamål för sin del beslutat, att 51 § Konkurslagen den 18 September 1862 skall erhålla följande förändrade lydelse: "Fast egendom må ej annorledes än å offentlig auktion säljas, der ej alla vid sammankomsten närvarande borgenärer, så ock gäldenären dertill samtycka. Är sådan egendom för gäld in-tecknad, då må försäljning utom offentlig auktion ej ske, der ej de inteckningshafvare, hvilkas rätt må vara deraf beroende, bifall dertill lemnat; sker försäljningen å auktion, varde de inteckningshafvare, som kände äro, dertill kallade. Ej må å sådan auktion egendom säljas under in-teckningarnes värde, sammanlagdt med det belopp, som med förmånsrätt framför desamma enligt lag bör ur egendomen utgå, der ej borgenärerne, i den ordning 59 och 60 §§ stadga, så ock de inteckningshafvare, hvilkas rätt är deraf beroende, till den försäljning bifall lemna. Kan försäljning sålunda ej ske, ega borgenärerne hos vederbörande myndighet äska försäljning i den ordning, som om fast egendom, den der utmätt blifvit, särskildt är stadgadt.

Lös egendom må ej heller säljas annorledes än å auktion, den der blifvit lagligen kungjord, der ej alla vid sammankomst närvarande borgenärer, så ock gäldenären, dertill samtycka; består den af varulager och anses den kunna med större fördel under hand säljas; beslute derom borgenärerne i den ordning, som i 60 § stadgas; dock bör den, som i varorna har panträtt, der sådan finnes, så ock Rättens ombudsman, sedan han gäldenären hört, till försäljning under hand bifall lemna; lag samma vare i afseende å ett eller annat stycke af annan lösegendom."

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 14 Maj 1867.